

Протокол

№

гр. София, 13.11.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10106** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След спазване на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, на именното повикване в 14.00 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ М. А. Д. – редовно призован, явява се лично.

ОТВЕТНИКЪТ Директорът на ТД на НАП - С. - редовно призован, за него се явява юрк.Г. К., с пълномощно по делото.

Контролиращата страна СГП – редовно уведомена, не се представлява.

Страните - Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ след като счете, че не са налице процесуални пречки, с оглед на което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА постъпило на 22.10.2025 г. от жалбоподателя допълнително писмено становище, с приложения по опис.

ДОКЛАДВА постъпила молба на 23.10.2025 г от ответника, с приложено заверено копие на РА от 11.03.2019 г. и доказателства за неговото връчване по електронен път.

ДОКЛАДВА постъпило на 31.10.2025 г. от ответника заверено копие от изпълнителното дело срещу жалбоподателя.

Жалбоподателят Д. – Поддържа жалбата и писменото становище.

Юрк.К. – Оспорвам жалбата. Моля да се приеме административната преписка и допълнително

представените доказателства.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените с жалбата доказателства.

ПРИЕМА административната преписка в цялост.

ПРИЕМА представените от жалбоподателя писмени доказателства.

ПРИЕМА представеното от ответника заверено копие на Ревизионен акт и доказателство за неговото връчване.

ПРИЕМА като приложение представеното от ответника заверено копие от изпълнително дело срещу жалбоподателя.

Жалбоподателят – Жалбата е във връзка с решение ПИ – 307/12.09.25 г. във връзка с разпореждане на публичен изпълнител № С – 250022-137-0004706/26.08.25 г.

Юрк.К. - Няма да соча други доказателства.

Страните – Нямаме други доказателствени искания.

СЪДЪТ след като счете, че делото е изяснено от фактическа страна и

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО

Жалбоподателят Д. – Моля да уважите жалбата, така както е предявена и писменото становище. Настоящото дело е образувано във връзка с жалба за това решение ПИ – 307/12.09.25 г., което е във връзка с предходно разпореждане от страна на администрацията и директора на НАП и се потвърждава отказа за прилагане на последиците от настъпилата погасителна давност за дружеството „Макво“, което отказва за същите действия с погасителната давност спрямо мен като физическо лице. Съществото на спора е възможно ли е държавата да поддържа лична отговорност спрямо мен по чл.19 ДОПК, след като самата тя признава, че главното задължение вече не съществува и е погасено по давност. Става въпрос за разпореждане, с което е отписано главното задължение на дружеството с разпореждане № С – 250022-137-0004231/25.07.25 г. на главния публичен изпълнител при НАП С., като задълженията на дружеството са служебно отписани на осн. чл.171 и 173 ДОПК. Това представлява официално признание на самата приходна администрация, че главното публично вземане е погасено по силата на закона и вече не съществува. От преписката по изпълнителното дело, става видно, че задължението по което аз съм привлечен под отговорност като физическо лице произтича изцяло ДДС, задължение на дружеството, т.е. това задължение няма самостоятелен произход, а е производно на главното задължение на дружеството. Въпреки това, което казах има противоречия – въпреки горното с разпореждането, с което се отказва да бъде отписано задължението към мен като ФЛ, приходната администрация твърди едновременно, че задължението е акцесорно в един момент, а в друг момент се твърди, че е самостоятелно по произход. Тези две твърдения взаимно се изключват. Законът не допуска задължение, което да произлиза от дълг и да има различен материален живот от своите основания. НАП на практика прилага два различни правни режима за едно и също вземане. Задължението е основно на дружеството, аз съм привлечен като негов бивш управител на дружеството. Съответно по своята същност отговорността по чл.19 ДОПК възниква и съществува при наличие на съществуващо публично вземане, тя може да е самостоятелна на етапа на изпълнението си, не и по материално-правна основа. Тя си остава изцяло акцесорен.

Главното вземане е погасено с разпореждането, което цитирах в изложението си, акцесорното произтича изцяло от главното задължение. При липса на главно задължение, не може да съществува производни. Давността не се прилага по усмотрение, а по силата на закона и когато администрацията не е предприела действия по събиране повече от пет години, както е този случай, законът сам прекратява давността за принудително изпълнение. Законът сам прекратява взимането, а не лицето, в случая аз. Относно липсата на виновно поведение като управител от моя страна – дори хипотетично да приемем, че отговорността има самостоятелен характер, на задължението в конкретния случай липсват елементите и фактическия състав на чл. 19 ДОПК. Не е установено нито едно действие или бездействие от моя страна довело до увреждане на държавния фиск, не съм извършил прехвърляне на имущество, нито активи на трети лица, нито активи на дружеството, нито мои лични такива. Невъзможността за плащане, поради липса на средства не е умишлено деяние, а неподаването на декларации е административно нарушение, но не и престъпление. Липсва вина, причинна връзка и вредоносен резултат. В моя живот един път съм бил собственик и управител на дружество, това е единствен мой опит като собственик и управител на дружеството, което завърши неуспешно. Факт е, че дружеството имаше задължения. Има и нарушения на принципи и последици, свързани с прилагането и влизане в сила на РА – нарушен е чл.4 и чл.8 АПК. Не считам, че действията на администрацията са умишлени, според мен са по-скоро на липса на координация и небрежност. Именно това бездействие е довело до изтичане на давността и поддържането на вече погасено задължение. В резултат на това търпя материални и финансови затруднения, поради наложени запори и висящо изпълнение по несъществуващо вече вземане. Не търся обезщетение, а справедливо прилагане на закона. Ревизионният акт беше връчен, но аз съм подал жалба до Главна дирекция, което е оставена тази жалба без произнасяне, което показва липса на административна последователност и се нарушава процесуалната годност на влизането в сила на РА. В различни отговори от различни звена на НАП са посочени противоречиви твърдения в техните разпореждания и в един от актовете се казва, че е редовно връчен, а в друг че е влязъл в сила. В същото време е направена само справка в регистъра на АССГ и се вижда, че не е открито дело, но е записано, че е постъпила жалба от моя страна, но е без отговор. Тези несъответствия потвърждават принципа на стабилност на акта и пряко рефлектират на законосъобразността на последващите действия срещу мен като физическо лице. При служебно описано и погасено по давност главно задължение, липсва материално-правна основа за поддържане на акцесорна отговорност спрямо мен като физическо лице. Моля съда да отмени решение ПИ – 307/12.09.25 г. и потвърденото с него разпореждане. Да приеме, че задължението по чл.19 ДОПК е погасено по давност. Да се прекрати изпълнителното производство и сваляне на всички наложени запори.

Юрк. К. – Моля жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Да потвърдите решението на директора на ТД НАП - С., с което е оставена жалбата на жалбоподателя без уважение. Процесното решение и разпореждането на публичния изпълнител са издадени от компетентен орган, съдържат необходимите условия и реквизити. Изложените съображения от страна на жалбоподателя касаят ревизионното производство. Настоящото дело е за оспорване на решението на ТД, а не оспорване на ревизионния акт. Считаю, че наличието на лични изключващи обстоятелства за един солидарен длъжник – не ползва околните, имаме издаден РА срещу г-н М. А. Д.. Този ревизионен акт не е отменен, той подлежи на изпълнение. В хода на изпълнителното производство има наложени обезпечителни мерки, които и жалбоподателят не оспорва. Спряна е давността, в случая е приложима абсолютната давност, която към момента не е изтекла. Претендираме разноски – юрисконсултско възнаграждение в минимален размер за дела

без материален интерес. Моля за срок за писмени бележки.

Жалбоподателят Д. /реплика/ – Имам два въпроса: как НАП тълкува принципа на правна сигурност и дали счита, че гражданинът може да бъде държан в продължителна несигурност относно задължения, които държавата вече признава за погасени?

И вторият ми въпрос е: след като държавата е признала, че няма вече главно вземане, може ли представителят на НАП да уточнят какъв реален интерес има и как той е съразмерен на целите на закона?

Моля да разпоредите да ми се издаде препис от протокола.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА възможност на страните 7-дневен срок да представят писмени бележки.

ДА СЕ ИЗДАДЕ препис от протокола на жалбоподателя на имейл адрес, посочен в жалбата.

ОБЯВИ, че ще се произнесе с решение в срок.

Протоколът изготвен в съдебно заседание, което приключи в 14.21 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: